

LAUREN PALPHREYMANOVÁ

VIČÍ
KRÁL'

LIMETKA

VIČÍ
KRÁL'

Z anglického originálu Lauren Palphreyman: The Wolf King,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Wayward TxF, an imprint of Transworld Publishers,
part of the Penguin Random House group of companies,

UK 2025,

preložil Pavol Kollár.

Vydalo Vydavateľstvo TATRAN, s. r. o., v roku 2026,
so sídlom Klariská 16, 815 82 Bratislava, Slovenská republika.

Vyšlo ako 5647. publikácia a 3. zväzok edície Limetka.

Vydanie I.

Knižnú väzbu podľa pôvodného návrhu spracoval Peter Zentko.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Jana Piroščáková

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

info@slovtatran.sk

All rights reserved.

Copyright © 2025 by Lauren Palphreyman Limited

Translation © Pavol Kollár 2026

Cover design © Damonza, Zero

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2026

ISBN 978-80-222-1935-8

LAUREN PALPHREYMANOVÁ

VIČÍ
KRÁL'

TATRAN

1

Psie zápasy sú barbarstvo.

Hovorí sa, že zápasníci v ringu si násilie užívajú. Vracia, že vlk v ich vnútri neustále hľadá únik. Dokonca aj v taký večer ako ten dnešný, keď ani nie je spln a oni vyzerajú ako úplne obyčajní chlapi. A nezaslúžia si vlastne toto násilie už len za to všetko, čo urobili s našou krajinou?

Lenže koľkí napokon zomrú? A za čo vôbec?

Hniezdim sa na drevenej stoličke a naprávam si vysoký golier plášte, odhrňam si prameň ryšavých vlasov z tváre. Je tu horúco. Až príliš. Celý priestor akoby na mňa padal.

Keď som pred dvoma dňami vystúpila z koča, drsná krajina Pohraničia oslovila niečo, čo hlboko vo mne driemalo, hoci som takto ďaleko na severe nikdy predtým nebola.

Úvahy nad tým, čo leží za kamennými múrmi hradu, vo mne vyvolávajú nutkanie strhnúť zo seba róbu a utekať kade ľahšie. Chcela by som behať a lietať hore-dolu po lúke plnej divých kvetov a cítiť medzi prstami šteklenie púpavových listov. Chcem cítiť vôňu mohutných borovic a načúvať vytiu vetra, ktorý sa preháňa horskými sedlami.

Ale nie, len si tu pekne odpijem vody a zopnem ruky uložené v lone. Snažím sa nedať najavo zhrozenie, keď ku mne z opačného konca veľkej siene doľahne praskot kostí, keď na zem dopadol jeden z mužov. Krv vyšplechla na dlažbu až k mojim hodvábnym črieviciam.

Lord Sebastian, ktorý sedí po boku môjho otca, sa na mňa obzrie. Pozoruje môj nepokoj a v očiach má pritom čosi kruté a žiadostivé. Zaujímaloby ma, či premýšľa nad zajtrajšou nocou – našou svadobnou. Z tej myšlienky mi je ešte horšie než zo zápasu samotného.

„Vašej dcére sa to nepáči, výsosť,“ hovorí otcovi. Pôvod odporu, ktorý sa mi zrači na tvári, pritom vyhodnotil len napoly správne.

„Je to žena,“ odvetí môj otec stručne.

To ma nasrdilo. Samozrejme: keď sa na mňa otec pozrie, nevidí nič iné.

Čo na tom, koľkých lordov som už v jeho mene uchlácholila alebo na koľkých plesoch som poslúžila ako pekné rozptýlenie, kým on mohol nenápadne spridať vojnové plány.

Čo na tom, že s manželstvom som súhlasila len preto, aby sme posilnili jeho kráľovstvo.

„Isteže,“ uzná Sebastian a uvelebí sa v kresle, ako keby si ani nevšimol korunu, ktorá leží na pekne učesaných bielych vlasoch môjho otca. „Nežnému pohlaviu nie je príjemné sledovať tieto tvory. Princznu však určite teší, že sa tu navzájom vraždia. Vlčie kmene predsa pustošia našu krajinu už stáročia. Vraždia, ubližujú a kradnú. Ak náhodou nejaká osamelá nešťastnica na svojich cestách stretne jedného z nich, čaká ju osud horší ako smrť.“ Pohne obočím. „Veď viete, čo mám na mysli.“

„Viem,“ prikývne otec.

Sebastian si odpije z piva. „U vás na juhu sa ženy s vlkmi zrejme nestretávajú často. Teda predpokladám, že nie. Napokon, je to vďaka mojej armáde, ktorá chráni hranicu.“

„Nášmu veľkému kráľovstvu tým robí dôležitú službu.“ Otec lordovi nevenuje ani pohľad. „A za tú vám prirodzene patrí odmena.“

„Ale iste.“ Sebastianove oči potemnejú.

Snažím sa neodvrátiť, mením svoje telo na nehybnú sochu, na prostý džbán pre dušu, ktorá naplňa jeho útroby. Myslí však dávam voľnosť a nechávam ju plachtiť nad divou horskou prírodou – ja sama sa tam nikdy nebudem môcť pozrieť, naveky budem uväznená medzi týmito múrmi a v tomto ženskom tele.

Som väzenkyňa. Alebo aj trofej. Jedným z toho som vlastne bola vždy. Keď ma zosobášia s týmto lordom výmenou za jeho pretrvávajúcu vernosť otcovi, nakoniec mi pripadnú obe tieto úlohy zároveň.

„Ak však s týmito tvormi má nejaký súcit...“

„Nemá.“

„No i tak by mala vedieť, že toto nespútané násilie majú v povahe. Okrem toho ich zápasy v sebe nesú istý honor,“ dodáva Sebastian. „Ludia v Pohraničí dobre poznajú mená tých najlepších zápasníkov. A tí, ktorí v dnešných zápasoch uspejú, dostanú priestrannjšie koterce a dobrú večeru. Okrem toho sa o nich postarajú aj konkubíny, aby svojej vlčej náture dali voľný priechod iným štýlom.“ Klopká prstami po okraji čaše. „Aj keď pre našinca to môže znieť odpudivo.“

„Pravda,“ odvetí otec.

Pozerám sa na svalnaté polonahé postavy v ringu. Sú zakrvavené a vrčia na seba. Iste, dôvod na opatrnosť sa pri vlkoch vždy nájde. A predsa... Skúmam krvilačné pohľady divákov, sledujem, ako si z ruky do ruky podávajú mince, všimam si, ako sa otcovi zachveli pery vo chvíli, keď jedného zápasníka jeho sok tresne o zem. Natíska sa mi otázka, či sú všetci títo muži naozaj netvory aj v hĺbke duše.

Venujem letmý pohľad snúbencovi. Nie je ktovieako silný alebo svalnatý a ani zďaleka taký vysoký ako netvory v ringu. Tmavé vlasy má elegantne zviazané na zátylku, a nie rozpustené, ako býva zvykom u mužov žijúcich severne od hranice.

V ostrých črtách jeho tváre však zachytávam niečo kruté. Aj v spôsobe, akým si ma jeho tmavé oči premeriavajú od hlavy po päty. Pri netvoroch som strávila prakticky celý život, a tak jasne vidím toho, ktorý sa skrýva pod jeho svetlou pokožkou.

Radšej by som bola s niekým, kto ako netvor vyzerá, než s tým, ktorý svoju podstatu dokáže šikovne ukrývať.

Jeden z vlkov práve prehryzol krk inému. Uškŕňa sa a po brade mu steká krv. Dvíha sa mi žalúdok, ale lord Sebastian sa len usmieva a tleska, akoby práve sledoval divadelné predstavenie.

„Pekne sa predviedol.“ Luskne prstami na skupinku sluhov. „Odveďte ho do koterca a upracte to tu. A potom privedte ďalších.“

Sluhovia najprv vajatajú, ale nakoniec zakrvaveného vlka odvádzajú preč. Veľkou sieňou sa rozlieha šum. Ľudia si vymieňajú zlatky, uzatvárajú ďalšie stávky a dolievajú si nápoje.

Ja však nedokážem spustiť oči z tela, ktoré tu zostalo.

Je celkom nehybné. A zrejme je veľmi ťažké. Pri pohľade naň aj mne oťažieva celé telo. Možno bol naozaj netvor. Možno mu pod kožou driemal vlk, ktorý sa ukázal vždy vo svetle splnu. Teraz však vyzerá ako muž. Mŕtvy muž. Muž, ktorý sa už nikdy viac neprebehne po jednotlivých skuvíňajúcich horách.

Z druhej strany siene k nemu prichádza dvojica sluhov. Berú ho pod pazuchy a vlečú ho po kamennej dlažbe, ako keby to bol len kus mäsa.

Odpíjam si z vody, snažím sa upokojiť roztrásené ruky. Lord Sebastian po mojom boku sa dáva do reči s otcom, rozoberajú počty mužov v armáde na severnej hranici.

Odkladám pohár späť na stôl. V miestnosti zavládla tíš, ktorú však hneď vystrieda nadšená vrava, pretože do ringu vošli ďalší dvaja samci – teda ďalší vlci.

Moju pozornosť upútal najprv ten, čo stojí vpredu. Je mladý. Na takéto násilie až primladý, vlk-nevlk. Ten bude mať nanajvýš nejakých šesťnásť – o štyri roky menej než ja. Neposlušné medené vlasy mu trčia do všetkých strán, ako keby si ich pred chvíľou poriadne rozstrapatil. V tvári sa mu usadili strach a smútok, no črty má pevné. Akoby vedel, že nádej už zomrela, a tak sa poddal osudu. Ten výraz mi niečo hovorí. Naplňa ma hnevom, ktorý sa však neodvažujem prejaviť – hnevám sa na stav, v ktorom som sa ocitla ja sama.

Obraciam zrak na jeho protivníka a hneď mi je jasné, prečo mladík stratil akúkoľvek nádej.

„Toho veľkého sem museli priviesť piati chlapi,“ prezradil lord Sebastian otcovi. „Troch pritom zabil. Veľa toho nenahovorí, ale podľa mňa patrí medzi alfa samcov. Zrejme je z kmeňa Vrchárov. Pekný kúsok, však?“

Väčší zo samcov je taký divý a drsný ako okolité hory, z ktorých takmer iste pochádza. Je vysoký, má výraznú čeľusť a jeho svalnaté telo akoby niekto vytýsal z kameňa. Strapaté plavé vlasy farbou pripo-

mínajú slamu. Po bokoch ich má začesané spôsobom, aký som u nás na juhu nikdy nevidela. Stojí v ringu pokojne, tvár bez výrazu, zatiaľ čo dav navôkol hučí a skučí ako víchor, ktorý sa preháňa okolo neho.

„Veru.“ Otec si hladká upravenú bielu bradu. „A ako sa ocitol takto ďaleko na juhu?“

„Pri týchto tvoroch človek ani nevie.“

Alfa sa díva priamo na mňa. Jeho oči sú... sú tmavozelené ako hustý les a až po okraj plné nenávisti. Ešte nikdy sa na mňa takto nikto nepozrel. Hľadáme na seba; v ústach mi vyschlo.

Duša mi však ožila.

„Tento zápas nebude ktoviečo,“ konštatuje môj otec, ako keby komentoval počasie, a nie osud dvoch živých bytostí.

„To nie.“ Sebastian sa kruto uškrňa. „Dnešok sme mu naplánovali ako rozcvičku. Na zajtrajšie oslavy máme preňho nachystané niečo vzrušujúcejšie.“

Alfa na mňa ďalej zíza so stuhnutou čelusťou. Je nehybný ako kus kameňa, ale z očí mu ide surovosť. Znova sa snažím zmeniť na sochu, na prázdny džbán pre vlastnú dušu, a pohľad mu opätujem, aj keď mi srdce bije ako splašené.

„Nuž,“ vzdychne Sebastian a luskne na vlkov prstami. Keby po bokoch ringu nestáli ozbrojené stráže, bolo by také gesto trúfale, ak nie rovno pochabé. „Začnite.“ V čelusti alfu sa pohol sval.

Robí sa mi nevoľno pri pohľade na blednúceho mladíka. Onedlho umrie a všetci – on, alfa aj diváci – to vedia. Vysokému protivníkovi však neuhýba pohľadom.

Aha, takže je odvážny.

Odvahu, pobádam ho v mysli a pripomínam si, ako mi to isté raz zdôrazňovala aj mama. *Len odvahu, drobček*.

Alfa zvierá ruku v päst. Možno si to len predstavujem, ale zdá sa mi, že mladší zápasník sklonil hlavu – ako keby sa poddal.

Hlasivky alfu sa rozochvejú vrčaním a ja vnímam vlny hnevu a nenávisti, ktorým pomaly otvára stavidlá. Zaplavujú aj mňa. Cítim takú silnú a hlbokú nenávisť, že vnímam jej chuť v ústach. Nenávisť voči tomu obrovi za to, čo sa chystá urobiť.

Z jeho hrdla sa vydral rev – hlasný a divoký; jeho výzva do boja sa odráža od kamenných stien siene.

Do pár minút je po zápase. Bolo v ňom veľa krvi, násilia a v istej chvíli som okrem bolestivých výkrikov mladíka začula aj praskot kosti. Alfa ho teraz drží pevne pod krkom a tlačí ho k zemi. Dvíha ruku a chystá sa zasadiť smrteľný úder; na moment sa zastaví, ako keby si chcel tú vražednú ranu poriadne vychutnať.

Mladík odvracia zrak od netvora, ktorý sa nad ním týči, a pozrie sa mi rovno do očí.

Nevydržím.

Takto to byť nemôže.

Zrazu som na nohách. „Dost!“

Alfa sa zarazí. Dav stíchne. Sebastian na mňa pozrie s prižmúrenými očami, v otcovej čeľusti sa napne sval. Srdce mi v hrudi bije ako zvon. Zostávam stáť.

„Toto nie je žiaden šport,“ nútim sa do pokojného tónu, aj keď sa mi trasú kolená. „Toto je vražda.“

Atmosféra v sieni hustne. Hnev a krvilačnosť davu sa už nesústreďujú na vlkov, ale na mňa. Alfa zhlboka dýcha. Dvíhajú sa mu ramená.

Cítim, ako sa mi zrýchľuje dych. Nemala som nič vraviť. Som žena. Som socha. Toto mi neprináleží.

Zostávam však stáť.

„Porážka zvieratá je len sotva nejakou vraždou,“ podotkol Sebastian trochu uštipačne. „Alebo má moja snúbenica slabosť pre zvery? Viete hádam, že so ženami líhajú ako psy, nie? Počul som, že nejake...“

„Stačilo!“ Sieňou sa rozľahne otcov príkaz.

Sebastian sa otcovi ukloní. „Nechcel som vás uraziť, výsosť.“

„Aurora je už unavená. Ospravedlňte ju, odchádzza na lôžko,“ počujem otca.

Sklamala som ho. Cítim, ako sa červenám od hanby. Neurobím však ani krok.

Aj alfa zostáva nehybný. Ruku drží ďalej vo vzduchu a pohľad upiera na obeť. Vyčkáva na záver nášho rozhovoru. Mladíkov pohľad ma k sebe púta. Po líkach mu stekajú slzy a krv.

„Nechajte ho žiť.“ V ústach mám celkom sucho.

Sebastian len s ťažkosťami ovláda silnejúci hnev. Zjavne sa mu nepáči, ak ho niekto spochybní na verejnosti. „Načo mi bude živý, moja drahá?“

„Je mladý. A silný. Nech pracuje v stajni.“ Najradšej by som zmizla, ale napokon sa prinútim venovať mu pohľad a úsmev. „Dajte mi to ako svadobný dar, pane môj.“

Sebastian sa zamyslel. Vstáva a chytá ma za ruky, prsty má studené a tie moje zvieria ako kliešte. Potláčam v sebe odpor, ktorý sa vo mne zdvihol, len čo sa ma dotkol. Opätoval mi úsmev.

„Dobre teda, láska moja. Svadobný dar je váš.“ Nahol sa ku mne, perami sa takmer dotýka môjho ucha. „Totiž, ak máte pre tieto stvorenia slabosť a chceli by ste, aby si vás niekto vzal ako takú obyčajnú suku, môžeme s tým niečo urobiť. Hneď zajtra, po obrade. A ktovie, možno vás potom aj vrhnem do kotercov. Možno by som vás mohol prenechať aj alfa samcovi, ktorému ste práve odopreli možnosť zabiť.“

Každý sval v mojom tele tuhne. Netvor, ktorého som v jeho vnútri tušila, sa mi práve ukázal v celej svojej odpornosti.

Sebastian púšťa moje ruky a obracia sa k ľudu.

„Zápas sa skončil!“ volá a netvor sa opäť ukrýva do jeho útrob. „Nech je to darom mojej snúbenici, ktorej srdce je také nežné, aká veľká je jej krása.“

Alfa drží všetky svaly v pohotovosti. Vyžaruje z neho spaľujúci a surový hnev. Akoby vlk v jeho vnútri zúrili: azda preto, lebo mu nedovolili pripraviť soka o život.

Ruky však spustí vedľa tela.

Dýcham plytko a rýchlo. Šaty mám tesné a vzduch je príliš rozohriaty.

Alfa stojí, po chvíľke sa odvracia od davu. Nebráni sa dvojici strážcov, ktorí mu zakladajú putá na zápästia.

„Odveďte ich späť do kotercov,“ vyhlasuje Sebastian. „Vítaz môže ísť do tej krajšej časti. Nakoniec, prináleží mu to. A potrebuje si aj odpočinúť, aby zvládol to, čo máme preňho pripravené na zajtrajšok. Porazeného dajte späť k ostatným. Ak prežije noc, nájdeme mu prácu,

tak ako si to želá moja snúbenica. Tieto tvory však útočia na slabších jedincov, takže pochybujem, že z neho ráno ešte niečo zostane.“

Ozbrojená stráž odvádza alfu preč dubovými vrátami na konci siene, sluha medzitým uteká dopredu, aby odtiaľ odviekol jeho protivníka.

„Moja snúbenica – celkom ako mnohé iné Južanky – na tento šport nemá žalúdok. A prečo by ho aj mala mať? Je ako krásny kvet. Teraz ju ospravedlňte, pred ďalším zápasom sa odoberie do svojich komnát. Musí sa pripraviť na zajtrajší večer.“

Pohľad mu zväžnie a mne sa rozbúši srdce tak, ako keby chcelo vyskočiť z hrude. Aj tak však skláňam hlavu, ovládam roztrasené ruky a robím pukerlák.

Ani sa neobzriem a už sa aj náhlím krížom cez ring. Snažím sa ignorovať fakt, že vlečku ťahám po zakrvavenej dlažbe, a mierim rovno k vrátam.

Len kúsok predou mnou odvádzajú dvojicu zápasníkov, ktorí boli ešte pred chvíľou v ringu.

Alfa je už takmer na konci chodby. Mladý vlk za ním visí na sluhovi, dýcha trhane a s námahou. Nie je v dobrom stave. Ak mu niekto neošetrí rany, do stajní sa len tak ľahko nedostane. A ak Sebastian hovoril pravdu – o tom, že vlci útočia na slabých...

„Počkajte!“ V duchu sa hreším za ten roztrasený hlas. Nemám sa predsa čoho báť. Čochvíľa sa to tu stane mojím domovom.

Alfa zastavuje, plamene pochodní na stenách sa mihotajú a vrhajú na ostré črty jeho tváre tieň. Hoci nás delí pár metrov, priam ma zaplavuje teplo, ktoré z neho vyžaruje. A s ním aj jeho vôňa – vôňa potu, krvi a horskej krajiny. Tep sa mi zrýchľuje, ja však venujem pozornosť zranenému mladíkovi.

„Toho mladého odveďte do lepšieho... koterca.“ Neľudské slovo mi z úst vychádza len s ťažkosťami.

Viem, že títo muži nie sú ľudské bytosti – hoci tak vyzerajú. Na rozdiel od Severanov som ja, Južanka, nikdy nemusela čeliť vlčím útokom. Ak by som ich zažila, možno by som ich neodsudzovala. To, ako alfa zápasil v ringu, bolo nakoniec jasným dôkazom, že vlk so svojím druhom nemá žiaden súcit.

No aj tak sa mi to celé bridí.

Neušlo mi, že alfovi vpredu znovu tuhnú ramená, akoby sa chcel zvrtnúť a čosi mi povedať.

Stráže ho však už tlačia von ďalšími vrátami a on sa mi stráca z dohľadu.

Vydýchnem si.

Sluha, ktorý podopiera mladíka, sa so zvrasteným obočím obracia ku mne. „Ale lord vravel...“

„Mám sa stať tvojou paňou a som dcéra tvojho kráľa.“ Napriamim sa.

Celý život čosi predstieram. Usmievala som sa, keď mi lámali srdce. Dusila som v sebe hnev, keď ma niektorý z lordov na tanečnej zábave obchytával. Prečo by som sa teda nezahrála na dôstojnú pani tohto hradu?

Dvíham bradu. „Daj ho do lepšieho koterca a postaraj sa o to, aby dostal poriadnu večeru.“

Rýchlym krokom ich obchádzam a náhlím sa labyrintom chodieb do svojich komnát v severnom krídle.

V komnatách ma už čaká skupinka slúžok. Nechávam ich, aby ma prezliekli do bielej nočnej košele s dlhými rukávmi, ktorá mi siaha až po členky. Dávam im pokyn na odchod, obchádzam lôžko s baldachýnom. Stojím pri okne a skúmam drsné pohorie, ktoré sa týči severne odtiaľto. Oblohu osvetľuje mesačný kosák.

Sledujem, ako sa v diaľke vlnia stromy, a načúvam nárazom vetra o hradné múry, zatiaľ čo vnútro sa mi rozochvieva čoraz väčším nepokojom. Sluhovi som povedala pravdu: zajtra sa naozaj stanem paňou tohto hradu. Ale moc? Tej nemám ani štipku.

Nikdy som ju nemala.

Nemám moc, ktorá by mi umožnila slobodne opustiť toto miesto – ísť a cestou sa opájať vôňou vresovísk a papradí, skočiť za osviežením do zurčiaceho potoka alebo si dopriať dúšok niečoho dobrého v hostinci. Nemám moc, a tak sa nemôžem rozprávať alebo priateliť, s kým sa mi zachce, ani len sa nemôžem do hocikoho zamilovať.

A nemám ani tú moc, aby som zachránila mladého vlka, ktorého isto-iste čaká koniec – ak nie dnes, tak zajtra, keď ho vyhlásia za neschopného práce a vrhnú ho späť do horšieho koterca.

Zatínam zuby, po chvíli beriem plášť zo šatníka a prehadzujem ho cez seba.

Aj keď som bezmocná, nemôžem to nechať tak.

V mysli sa mi vynára spomienka na hlas matky a všetok strach pred ním ustupuje. *Budeš mať pri nich pocit, že nemáš na výber*, povedala mi krátko pred smrťou. *Ale to nie je pravda. Vždy máš na výber. Odvahu, maličká.*

Možno predsa len mám nejakú moc a môžem urobiť niečo malé ešte predtým, ako ma zosobášia s lordom a nechajú ma tu napospas osudu. Aj keby ma pri tom chytili a stálo by ma to život.

Aj keby som sa mala opäť ocitnúť v blízkosti toho hrôzostrašného alfu.

Ukrývam výrazné ryšavé vlasy pod kapucňu, beriem vak a potichučky vychádzam z komnaty.

Mierim ku kotercom.

Hrad je mĺkvy. Väčšina jeho obyvateľov buď spí, alebo sleduje psie zápasy, a tak sa nepozorovane približujem k schodisku, ktoré vedie dolu do kotercov.

Ako sa blížim k cieľu, vzduch je čoraz chladnejší a vlhkejší: akoby som postupovala rovno do papule nejakej obrovskej šelmy – temnota v jej hĺbke sa ma už-už chystá pohltiť.

Ocitám sa v útrobach zámku pred dvojicou strážnikov, ktorí stoja po bokoch železných vrát. Upravujem si kapucňu, aby mi spod nej náhodou nevykukli vlasy. V duchu vzývam Slnečnú bohyňu a modlíkám, aby ma nespoznali. Pod plášťom ma z boku tlačí do nohy ťažký vak. Je plný vecí, ktoré som ukradla z hradnej apatieky – nesiem obväzy, alkohol na čistenie, vrbovú kôru a vodu. Obsah vaku prezrádza, že sa chystám pomôcť nepriateľovi.

„Si v poriadku, zlatko?“ pýta sa strážca. „Čo vlastne robíš tu dolu?“

Tlmím nervozitu vo svojom vnútri. Pripomínam si, čo Sebastian travel o odmenách pre vlkov, ktorí víťazia v zápasoch.

„Posielajú ma z nevestinca,“ hovorím a snažím sa o čo najchraplavejší hlas, aký zo seba dokážem vydať.

Strážca, ktorý ma oslovil, mi s úškrnom otvára dvere a podáva kľúč.

„Je strieborný,“ poučča ma, ako mu ho beriem z ruky. „Na ich koži zanecháva popáleniny. Ak by však na teba chceli niečo skúšať, len klopni a my to s nimi vybavíme.“

Druhý strážca na mňa zazerá s odporom, no ja rýchlo vchádzam dnu. Aj ja cítim odpor. Odpor k predstave, že sem dolu by mala prísť nejaká žena a týmto tvorom poskytovať... služby tohto druhu. Odpor k myšlienke, že by ma ktosi mohol mať za takúto ženu.

Zamkli za mnou a pred sebou vidím dlhú chodbu: z jednej strany vlhká kamenná stena, z ktorej trčia pochodne s blikajúcimi plameňmi, z druhej vysoké mreže.

Vo vzduchu cítim pleseň, krv a pot, z úst mi stúpa obláčik pary. V cele po mojej pravici je prázdno, ale spredu ku mne dolieha mužský hlas: mrmlanie, ktoré vzápätí strieda skučanie.

Sťahujem si plášť tuhšie k drieku a kráčam ďalej chodbou.

V tieni napravo odo mňa ktosi zavrčal, a tak pridávam do kroku a míňam ďalšiu celu. V nej sa o mreže opiera vlk, ktorý vyhral v zápase pred kolom s alfa samcom, a na jeho zakrvavenej tvári si všímam úškrn. Prechádzam popri ďalšej cele, z ktorej sa zrazu vynára samec s tmavými kučeravými vlasmi.

„Ahoorej, srdiečko. Niečo tu pre teba mám.“ Cez zelený kilt sa chytí za rozkrok. „Chceš sa prizrieť bližšie?“

Odvraciam tvár a pridávam do kroku. Prichádzam k dvojici ciel na samom konci.

Alfa sedí opretý o stenu s rukami na kolenách. Niečo cez mrežu breše na postavu, ktorá sa schúlená trasie uprostred poslednej cely. Tuhnú mi čeluste. Nestačilo mu ubližovania?

Keď sa približujem, zmlkne a mne neujde, ako bedlivo ma sleduje. S roztrasenými rukami odomykám zámok.

„Toto nie je miesto pre vás, princezná,“ poznamená alfa, keď som vošla do cely. Hlas mal drsný a so silným prízvukom, aký majú tí, čo žijú za severnou hranicou.

Tvár skrývam pod kapucňou, takže ma zrejme spoznal inak. Možno tak oslovuje všetky ženy.

Kľaknem si na slamu k vlčíemu mladíkovi, zhadzujem zo seba plášť a siaham po vaku s vybavením.

Keď samec v kilte zbadá, že som v nočnej košeli, zapíska. Z hrdla alfu zaznie hlboké vrčanie a opovážlivec hneď stíchne.

Oboch ignorujem a zvesím zo seba vak.

Liečenie nie je pre mňa ničím novým – matku sužovali choroby väčšinu môjho detstva a často som ju vídala aj s modrinami a škra-bancami. Tento mladík však vyzerá podstatne horšie – tvár má kr-vavú a zvrája sa v bolestiach.

„Psst,“ upokojujem ho a rozhrňam mu medenú šticu nalepenú na čelo. „Už je dobre. Čo ťa bolí? Len povedz.“

Cítim na sebe pohľad alfu. „Vyklbil som mu rameno.“

„Mlč!“ odsekнем.

Namáčam kus látky a utieram mladíkovi krv z tváre. Nie je taký domliaždený, ako som si myslela. Trzná rana na obočí sa mu už zjavne zacelila, a aj keď má nos skrivený, nevidno takmer žiaden opuch.

„Privedte mi ho sem, nech to s ním vybavím.“

Mladík sa strhne.

Otáčam sa a venujem alfovi spaľujúci pohľad. „Nenapáchal si toho už dosť?“

Alfa vstane a oprie sa o mreže medzi celami. Ruku vtláča medzi ne. Je tu chladno, ale aj keď má na sebe iba kilt, teplo jeho tela vyžaruje až ku mne.

Srdce mi bije čoraz rýchlejšie. Ak by sa načiahol, mal by moje vlašy takmer na dosah. Sleduje ma s výrazom tváre, za ktorým sa môže skrývať vlastne čokoľvek.

„Prísť sem bolo od vás odvážne,“ uznáva.

Takto z pokľaku a v nočnej košeli sa mi javí ešte hrozivejší, než keď besnel v ringu. Ani mreže na tom nič nemenia.

„Stretla som sa už aj s väčšími netvormi, než si ty.“

Možno to je len vidina, ktorú spôsobil mihot plameňov z pochodní, ale zdá sa mi, že mu myklo kútikmi úst.

„Prineste mi toho chlapca sem,“ nástojí, „a uvidíme, aká ste sta-točná.“

Odvraciam sa od neho a dávam chlapcovi napití vody z ploskej fľaše. Trochu si odpije, no hneď skriví tvár a kladie hlavu späť na udupanú zeminu. Chytá sa za rameno, je celé červené a spuchnuté. Prejdem mu prstami po lakti, hneď zastoná. Ak mu ruku pevne obviažem a urobím mu záves ešte predtým, než sa mu začne uzdravovať, mohlo by to pomôcť. Z vaku vyberám vrbovú kôru.

„To je na bolesť,“ vysvetľujem mu.

„Hovorili o vás, že ste pekná, ale nevedel som, že ste aj červenovláska,“ podotkne alfa.

„A čo to s tým má?“

„Takú farbu vlasov južne od hranice nevídať často. Možno máte predkov zo Severu.“

„Nemám.“

Vkladám kôru mladíkovi medzi zuby. Zahryzne sa do nej a díva sa na mňa krvavými očami.

„Moji ľudia vravievajú, že červenovlasí majú oheň v duši,“ vraví alfa.

Zazriem naňho cez rameno. Venuje mi uprený pohľad a mne náhle vysychá v hrdle. Nasucho preglgnem. „Ja nie.“

„Hm...“

Otočím sa späť k roztrasenému mladíkovi.

„Prestaň už skučať!“ vybrechne naňho zrazu alfa.

V mojom vnútri sa náhle ozýva a silnie čosi divé a zúrivé. Nestačím to zastaviť: zrazu som na nohách a ráznym krokom kráčam k nemu. „Neopovažuj sa ho oslovovať!“ Aj celkom vzpriamená mám oči len na úrovni alfových ramien, a ak chcem naňho pozrieť, musím zdvihnúť hlavu.

„Veď sa naňho pozri, je to iba chlapec, a ty? Pozri, čo si mu urobil. Si násilník. A netvor. A príšerný barbar!“ Tentoraz som si istá, že mu myklo kútikom úst.

„Takže vravíte, že v duši nemáte žiaden oheň, hej?“

„Je to len dieťa a ty si ho chcel zabiť. Si so sebou spokojný? Vôbec sa nehanbíš?“

Z tváre sa mu stratila všetka farba a spochmúrnel. „Do toho ringu ma poslal váš snúbenec.“

„Takže za svoje konanie nepreberáš žiadnu zodpovednosť. Chápeš to správne?“

Alfa vrčí hlbokým hlasom. „Nemal som na výber.“

„Vždy máš na výber,“ namietnem. „Nie je to jednoduché, ale vybrať si môžeš vždy.“ Sťažka dýcham a preglgam.

Akoby chcel potlačiť pocity, ktoré v ňom azda vyvolali moje slová. „Čo už vy môžete vedieť o rozhodovaní, princezná.“

„Stačilo!“

Alfa si zahryzne do spodnej pery. „Zaujímalo by ma, či by ste boli taká odvážna, aj keby medzi nami nestáli tieto mreže.“

„Medzi nami budú vždy stáť mreže.“

„Myslíte?“ Spôsob, akým to vyslovil a aké dôsledky by to celé mohlo mať, ma trochu rozrušil. Zrýchlil sa mi tep, a keď som videla, ako zvie-
ra pery, zamýšľala som sa, či si to náhodou nevšimol aj on. Upriamuje
pozornosť na mladíka, ako keby rozhovor so mnou považoval za vy-
bavenú vec.

„Pod' sem,“ vybrechne opäť naňho.

„Nie,“ fňuká mladík.

„Nebuď už taký posratý.“

„Kázala som ti, aby si mu dal pokoj,“ zasyčím.

„A ja mu kážem, aby podišiel ku mne.“ Alfa prebodol mladíka
pohľadom. „A za posledné dni ma už po druhý raz odmietol po-
slúchnuť.“

„Prečo by ťa vôbec mal poslúchať?“

Vzdychol si, akoby som sa bola opýtala tú najhlúpejšiu otázku na
svete. „Čo má na sebe?“

„Čože?“

Alfa kývne hlavou smerom k chlapcovi a ja sa k nemu otáčam.
Vidím jeho bledú, vychudnutú hrud' a červený károvaný kilt.

„A čo mám na sebe ja?“ pýta sa ma ďalej.

Očami prechádzam späť k alfovi a všímam si jeho kilt, ktorý je ušitý
z červenej károvanej látky. Nevdojak mi pohľad klesá k jeho lýtkam,
širokým ako kmene mladých stromov. Musím preglgnúť.

„Sú rovnaké, vidíš?“ zdôrazňuje alfa.

„A čo?“

„Že ,a čo'?! Ničíte nám krajinu, kradnete nám majetok, experimen-
tujete s nami, vraždíte a väzníte nás – a ani po tom všetkom o nás
neviete vôbec nič.“ Krúti hlavou a vzdychne si. „Sme z tej istej svorky.
Je jedným z mojich. Malý sraľo. Volá sa Ryan,“ dodá a zazrie na chlap-
ca. „A ak nezdvihne riť a nepríde bližšie ku mne, nevezmem ho od-
tiaľto so sebou.“

„Ja... A prečo... Kam ho vlastne chceš brať?“ So založenými ruka-